

den ærede sidste Taler sagde, at jeg ikke turde eller kunde gaae saa vidt at give Menighedsmedlemmerne virkelig Valgret. Naar den ærede Ordfører ligeoverfor vort Forslag bemærkede, at han ikke kunde gaae ind paa Valgmands-Institutionen, forbi — siger han — er der noget Tilfælde, hvor alle Menighedens Medlemmer skulle have Deel i Valget, saa er det netop, naar de skulle vælge deres Præst, saa forekommer denne Bemærkning i den ærede Ordførers Mund mig ikke ganske heldig; thi hvad gaaer hans Forslag ud paa? Gaaer det ud paa at give Menighedsmedlemmerne Ret til at vælge deres Præst blandt alle Ansøgerne? Nei, paa ingen Maade. Det gaaer kun ud paa at vælge mellem tre af Regjeringen indstillede Ansøgere, og vort Forslag gaaer ogsaa ud paa, hvis der ikke tilveiebringes Enighed mellem Valgmændene og Regjeringen, at da alle Medlemmer skulle tage Deel i Valget blandt de tre, som ere blevne indstillede fra Regjeringen. Vort Forslag staaer altsaa ikke tilbage for den ærede Ordførers Forslag; men vort Forslag har Noget, som gaaer forud, og som gjør det muligt, at alle Menighedens Medlemmer — om end ikke ved umiddelbart Valg — kunne komme til at tage Deel i Valget mellem alle Ansøgerne. Dette er altsaa Fordelen ved vort Forslag fremfor ved det, som den ærede Ordfører har været med til at stille. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, som jeg har fundet mig foranlediget til, da jeg ikke kunde være enig i, hvad den ærede sidste Taler har udtalt om vort Forslag.

Scavenius: De Forslag, jeg har stillet til den foreliggende Sag, gaae ud paa, saavidt muligt, at give Menighederne en bestemt og lovbunden Indflydelse paa at opnaae en saadan Ansættelse af Præster, at de kunne føle deres religiøse Trang tilfredsstillet, eller maafee at de endog kunne opnaae at faae den bestemte Præst, som de helst maatte ønske. For at opnaae dette Resultat har jeg troet, at det vilde være hensigtsmæssigt, om man vilde give Menighederne Keilighed til at træde i en Forhandling med en overordnet kirkelig Autoritet. Da imidlertid naturligtvis ikke hele Menigheden kunde træde i en saadan Forhandling,

har jeg været nødsaget til at maatte foreslaae, at det kun var et visi Udvalg, visse Udsendinge af Menigheden, hvem dette Hverv maatte blive overdraget. Jeg har da foreslaaet, at i Tilfælde af Vacance i et Præsteembede skulle Menigheden vælge 7 Mænd, som da traadte i Forbindelse med Biskoppen og med ham søgte at komme til Enighed om, hvem der skulle indstilles til Kongens Stadsfæstelse. Hvis det lykkedes dem at komme til Enighed, saa var jo Sagen saa godt som derved afgjort, da man ikke let kunde forestille sig, at Kongens Stadsfæstelse skulle blive nægtet, naar vedkommende Biskop var enig med Menighedens Udsendinge, men naar det ikke lykkedes at opnaae en saadan Enighed, har jeg meent, at det vilde være hensigtsmæssigt at gaae den Vej, der er foreslaaet af den ærede Ordfører, og iøvrigt ogsaa af den ærede Taler, der havde Ordet før mig, nemlig, at da skulle Regjeringen indstille 3 Mænd, blandt hvilke Menigheden saa maatte vælge den ene. Den Indvending, der vel nærmest vil blive gjort imod det af mig stillede Forslag, er sandsynligen den, at man ikke har nogen stor Udsigt til, at de af Menigheden valgte Udsendinge skulle kunne gjøre deres Mening gjældende overfor Biskoppen. Nu er det min Tro, min Forestilling, at forsaavidt der er en virkelig religiøs Trang i en bestemt Menighed, eller forsaavidt denne Menighed virkelig ønsker en bestemt Mand til Præst, da skulle det være mærkeligt, om de vilde lade sig huse af den Modstand, de kunde finde hos Biskoppen, og paa den anden Side, forsaavidt der ikke var nogen særdeles opvakt Stemning i Menigheden, da var det slet ikke nogen Ulykke, om Indstillingen angaaende en ny Præsts Ansættelse nærmere skete igjennem Biskoppen, end om den skete igjennem Cultusministeren. Det, som det altsaa for mig kommer an paa, er, at der gives Menighederne Keilighed til at høre sig om, hvilke Mænd de ønske til deres Præster; men dette forekommer mig ikke er opnaaet i noget af de andre foreliggende Forslag. I det oprindelige indbragte Lovudkast er det bestemt, at alle Menighedens Medlemmer skulle gennemgaae de indkomne Ansøgninger og da indstille tre af Ansøgerne, blandt hvilke da Kongen stadfæster den ene;